

Ο μεγάλος πειρασμός. (Μέρος Α'). Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όπως τον είχε προειδοποιήσει το Πνεύμα του Θεού, ήρθε κι η ώρα του μεγάλου πειρασμού....

Κάθε Σάββατο, τη νύχτα, ο Νήφων ξαγρυπνούσε. Ούτε κοιμόταν ούτε καθόταν. Ως το πρωί της Κυριακής προσευχόταν κι έκανε μετάνοιες ο μιμητής του Δανιήλ, η μάλλον των αγγέλων, που ανταποκρίνονται στην προφητική προτροπή:

«προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες ἄγγελοι αὐτοῦ»¹⁶.

Αυτή την τάξη κρατούσε όχι μόνο τις Κυριακές, μα και τις δεσποτικές εορτές, σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση.

Ανάλογα προσευχόταν κι όλες τις άλλες μέρες και νύχτες.

Το πρωί μάλιστα έλεγε μια προσευχή, που την επαναλάμβανε και αποβραδís. Αλλά τι προσευχή ήταν εκείνη! Ξέχειλη από σοφία και χάρη και θεογνωσία. Έκλεινε μέσα της όλη την άφατη θεολογία –τη γέννηση του Υιού, τη δημιουργία των ασωμάτων Δυνάμεων, τα φρικτά και άρρητα μυστήρια, τα θαύματα της θείας οικονομίας και του φυσικού κόσμου, τα τωρινά και τα έσχατα, τα επίγεια και τα καταχθόνια... –μα τι να πρωτογράψω;... τα εγκόσμια και τα υπερκόσμια, τα ορατά και τ' αόρατα, τα καταληπτά και τ' ακατάληπτα, τα νοητά και τ' ακατανόητα... ίσως παρακάτω να καταχωρίσουμε, αν μπορέσουμε, κάποιο τμήμα από τη θεσπέσια προσευχή του.

Ας δούμε όμως τώρα, τι έγινε με τον μεγάλο πειρασμό που τον βρήκε.

Κάποιο Σάββατο, καθώς σουρούπωνε, άρχισε, όπως πάντα, να προσεύχεται.

Ξαφνικά ακούει ένα τρομερό κι ανατριχιαστικό συριγμό, που του τρύπησε τ' αυτιά! Πάγωσε...

"Τι να 'ναι αυτό;'", αναρωτήθηκε.

Μα δεν πρόλαβε να πει τίποτ' άλλο, και να ο διάβολος.... Άρχισε να βρυχιέται και ν' αφρίζει και να φοβερίζει το Νήφωνα.

Εκείνος τα χρειάστηκε.... Ο νους του σκοτίστηκε. Ο φόβος κι η ταραχή τον παρέλυσαν. Έκανε να προσευχηθεί, μα δεν μπορούσε να μαζέψει τον νου του. Μύρια κακά τον κυρίεψαν: χασμουρητά και υπνηλία, κομμάρα και ραθυμία, ακατάσχετη φλυαρία, αφόρητη λύπη.. Σωπαίνω γι' άλλα χειρότερα...

Νύχτες και μέρες συνέχιζε να τον βασανίζει μ' αυτόν τον τρόπο. Το 'χε βάλει σκοπό να του σαλέψει ολότελα τα λογικά!

Κάποια στιγμή, αποκαμωμένος ο μακάριος από την τυραννία του διαβόλου, άφησε φωνή:

-Αχ, αμαρτωλέ Νήφωνα!..... Τώρα πληρώνεις τις αμαρτίες σου ! Κι ο πειρασμός, που φοβόσουν, είναι στ' αλήθεια φοβερός. Ο δράκοντας είναι μανιασμένος μαζί σου. Ήδη σου σκότισε το νου. Πρόσεχε! Πρόσεχε, μη σε καταπιεί ζωντανό!....

Αυτά είπε και σταυροκοπήθηκε.

Στο μεταξύ ο αναίσχυντος διάβολος συνέχιζε να τον τυραννάει δίχως σταματημό, τότε με τον έναν και τότε με τον άλλον τρόπο.

Δεν δίσταζε ακόμα και να τον εκβιάζει.

-Λοιπόν, η σταματάς την προσευχή, του είπε κάποτε ορθά-κοφτά, η στρογγυλοκάθομαι εδώ δίπλα σου μέχρι να σκάσεις! Δεν φεύγω, κι ο,τι θέλει ας γίνει!

-Δεν θα σου κάνω το χατήρι, ακάθαρτε δαίμονα, του ξέκοψε ο Νήφωνα. Κι αν ο Θεός μου σε προσέταξε να με σκοτώσεις, ας γίνει το θέλημά Του. Αν πάλι δεν το θέλει αυτό ο Θεός, τότε.... τι να πω.... γελάω με τα τεχνάσματά σου!

-Μαυπάρχει Θεός; Θεός δεν υπάρχει! του σφύριξε ο διάβολος.

Την ίδια στιγμή έριξε στο νου του σκοτάδι και σύγχυση, τριβελίζοντάς τον ασταμάτητα με τα φρικτά τούτα λόγια:

-Υπάρχει Θεός; Θεός δεν υπάρχει!

Να ποιός ήταν λοιπόν ο τελικός του σκοπός. Αποκαλύφθηκε τώρα. Ήθελε να ρίξει τον όσιο ολότελα στην απιστία! Και το καταχθόνιο σχέδιό του ήταν χωρισμένο σε τρεις διαδοχικές φάσεις: Πρώτα, επίθεση και αιχμαλώτιση της διάνοιας του Νήφωνα. Έπειτα, σκοτισμό και αποχαύνωσή του. Και τέλος, το γκρέμισμα του στο θανάσιμο βάραθρο της απιστίας και της παραφροσύνης.

Σκιζόταν η καρδιά του οσίου, σαν άκουγε τον φαρμακερό λόγο του νοητού φιδιού.

Και μ' όση δύναμη του είχε απομείνει, αντίλεγε:

-Είπεν άφρων εν καρδιά αυτού· ουκ έστι Θεός»17. Αφανίσου, ζοφερέ, και μη

βλαστημάς! Γκρεμίσου στο σκοτάδι! Τσακίσου από μπροστά μου, γιατί εγώ πιστεύω βαθιά πως ο Θεός και υπάρχει και θα υπάρχει αιώνια!

Μα ο μισόκαλος διάβολος είχε βάλει σκοπό να τον νικήσει, και μάλιστα γρηγορότερο. Του θόλωνε λοιπόν όλο και περισσότερο το μυαλό. Παρέλυε τη σκέψη του και τον έκανε να ξεχνάει ο,τι ήξερε από την Αγία Γραφή.

Άρχιζε, λόγου χάρη, να λέει, όπως συνήθιζε, ένα ψαλμό. Ενώ όμως τα χείλη του ψέλλιζαν τα λόγια του ψαλμού, ο σκοτισμένος νους του δεν τα καταλάβαινε. Αυτή η κατάσταση τον στενοχωρούσε και τον φαρμάκωνε.

-Συμφορά μου! Δεν καταλαβαίνω τι λέω! Στέναζε, όταν συνερχόταν λίγο.

Κι άρχιζε πάλι απ' την αρχή την προσευχή με πολύ κόπο.

Τέσσερα χρόνια παρέδερνε έτσι! Κι ο διάβολος δεν σταματούσε να τον σφυροκοπάει κάθε μέρα:

-Θεός δεν υπάρχει! Θεός δεν υπάρχει!....

Αυτός ο φρικιαστικός λόγος βύθιζε το νου του σε πηχτό σκοτάδι και την καρδιά του σ' απαρηγόριτη θλίψη. Τόση ήταν η λύπη κι η ταραχή του απ' αυτόν τον σατανικό πόλεμο, που και στο δρόμο ακόμα τον έβλεπες να περπατάει σαν απελπισμένος κι αδιάφορος για όλα.

Ο διάβολος, ωστόσο, δεν σταματούσε να τον πειράζει.

-Άκου δω! του λέει. Δεν θα σου ζητήσω πια τίποτα άλλο, παρά μόνο να κόψεις την προσευχή που κάνεις πρωί και μεσημέρι.

Α, η αναίδειά του ξεπερνούσε κάθε όριο...

-Άκου κι εσύ! του απαντάει ο Νήφων. Και στην πορνεία να πέσω... και φονιάς να γίνω.... κι ο,τι άλλο να κάνω... απ' τα πόδια του Κυρίου μου Ιησού Χριστού δεν φεύγω. Παρ' το απόφαση!

-Τι λες; Και υπάρχει Χριστός; Χριστός δεν υπάρχει! Ποιός πάλι σε πλάνησε, πως υπάρχει τάχα Χριστός;.... Όχι, δεν υπάρχει! Εγώ μόνο κυριαρχώ στα σύμπαντα. Εσύ λοιπόν γιατί μ' αρνήθηκες;

-Υπάρχει Χριστός, άθλιε! Ναι, υπάρχει, Θεός μαζί και άνθρωπος! Μα....ως πότε θα τυραννάς το πλάσμα του Θεού, αχρείε; Δεν πρόκειται να με πλανέψεις κατάλαβέ το, πανούργε και σκοτεινέ! Ναι, σκοτάδι είσαι και στο σκοτάδι ζεις και με το σκοτάδι πολεμάς τους ανθρώπους. Αλλά και στο σκοτάδι θα βασανίζεσαι στους ατέλειωτους αιώνες. Χάσου από δω, εχθρέ του Θεού και των αγίων Του!

16.Ψαλμ.96:7.

17.Ψαλμ. 13:1.

Ένας Ασκητής Επίσκοπος

Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

(σελ.54-62)

Ιερά Μονή Παρακλήτου

Ωρωπος Αττικής 2004

Αναβάσεις

30 Οκτωβρίου 2013

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/10/blog-post_864.html